

thi nu mister han den Appel, han hidtil har havt til Overafsøringscommissionen. Jeg bryder mig ikke synderlig om den Ret at kunne appellere til Overafsøringscommissionen med Hensyn til Pengesummens Størrelse; thi det er ikke videre af nogen Vægt for den Arbeidsberettigede, hvad enten han faaer nogle faa Skillinge mere eller mindre; men hvad det for mig stiller sig som det Principale for den Arbeidsberettigede, det er, at man forunder ham en dag nogenlunde passende Tid til at forskaffe sig den Arbeidskraft, som det unægteligt nu staar i Huusmændenes Magt at berøve ham. Det er det, der er det Principale ved Spørgsmaalet, og jeg er derfor overbevist om, at det ærede Thing, som forrige Gang har fundet dette Forslag billigt og retfærdigt, heller ikke denne Gang vil nægte det sit Samtykke.

Stampe: Naar det ærede Landssting ved 3die Behandling af en Sag vil tilsløds sætte en Beslutning, som ved anden Behandling af Sagen med en temmelig stor Pluralitet er gaaet igjennem, saa antager jeg, at derfor maa have vægtige Grunde. Jeg kan imidlertid ikke ansee de Grunde, som af den ærede Forslagsstiller ere ansøgte for det Ændringsforslag, som han tilligemed fire andre ærede Landsstingsmænd har stillet, for at have en saadan Betydning. Jeg skal for det Første tillade mig at bemærke, at de Grunde, han har hentet fra, at Boldgiftsmænd endnu ikke skulle være udnævnte af Sogneforstanderskaberne, og at adskillige af Formændene for Afsøringscommissionerne opholde sig ved Rigsdagen, uden Tvivl ikke kunne tillægges nogen Vægt og maae ansees for aldeles tilfældige Omstændigheder. Han har dernæst argumenteret fra, at der ikke skulde være tilbørlig Tid til at tilendebringe disse Forretninger, men han er uden Tvivl der kommen ind paa det Usædvanliges Gebeet og har ikke holdt sig til det, som i Almindelighed vil finde Sted. Jeg skal dog tillade mig at yttre, at jeg formener, at Sagen ordinariter vil gaae saaledes for sig, at, naar de Arbeidspligtige henvende sig til Formanden og begjere Afsørning, saa vil de tillige anmeldte for Formanden, hvilke Mænd de ønske skulle udføre denne Forretning; de

ville uden Tvivl iforveien have forvisset sig om, at disse Mænd ville, jeg vil ikke sige paatage sig, men efter deres bedste Skøn udføre Forretningen saaledes, som de ønske. Formanden har derefter at underrette den Arbeidsberettigede om, at Afsørningen er begjert, og den Arbeidsberettigede har da inden 14 Dage for sig at udnævne Boldgiftsmænd. Der siges rigtignok i Loven, at han har at vælge inden 14 Dage, og at, isald han ikke gjør det inden 14 Dage, da skal Valget foretages af Formanden; men det vil ogsaa efter min Mening være et usædvanligt Tilfælde, at den Arbeidsberettigede ikke skulde ville udnævne Boldgiftsmænd, men lade det komme an paa Formanden, hvilken Boldgiftsmænd han vil tage; thi jeg maa bede bemærket, at den Arbeidsberettigede har jo ogsaa en meget stor Interesse i, hvilke Boldgiftsmænd der komme til at udføre Forretningen. Jeg anseer det derfor for sædvanligt, at disse Ting ville kunne udføres i Løbet af otte Dage. Derefter skal der udføres en Indkaldelse til de Arbeidspligtige og den Arbeidsberettigede om at give Møde, og det skal gives med 14 Dages Varfel. Altsaa vil der i dette Tilfælde medgaae en Tid af 3 Uger. Det usædvanlige Tilfælde vil være, at den Arbeidsberettigede ikke vil udnævne Boldgiftsmænd, men lade det komme an paa Formanden, og man behøver da kun at lægge otte Dage til. Jeg skulde ogsaa tillade mig at bemærke, at man uden Tvivl har taget Hensyn til det Tilfælde, at Loven først skulde udfomme henimod den 15de Januar; men, isald det Ændringsforslag, som jeg tillod mig, tilligemed en æret Landsstingsmand at stille ved Sagens anden Behandling, og som der gik igjennem, ogsaa idag maatte vinde Pluralitet for sig, eller dersom Loven maatte gaae igjennem i den Skikkelse, den har faaet ved denne Ændring, og den fremdeles maatte vinde Stemningen for sig i Folkethinget, saa vilde Loven jo kunne udfomme i meget kort Tid, og der vilde da blive een eller to Maanedere at løbe paa endnu. Jeg skulde tillade mig at bemærke, at jeg maa være aldeles enig med den ærede Landsstingsmand, som sidst talte, deri, at, isald Loven udfommer i den Skikkelse, hvori den er indkommen her i Thinget, og hvori den